

JOHN WYNDHAM DEN TRIFIDŮ

Je den trifidů soumrakem lidstva?

AMM 2016

Den trifidů

Vyšlo také v tištěné verzi

Autor

Den trifidů – e-kniha

Copyright © BB/art s. r. o., 2021

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

DEN
TRIFIDŮ

JOHN WYNDHAM DEN
TRIFIDŮ

Přeložil Jaroslav Kořán

Vydalo nakladatelství BB/art s.r.o. v roce 2021
Bořivojova 75, Praha 3

Copyright © 1951 The John Wyndham Estate Trust
All rights reserved.

Z anglického originálu *The Day of the Triffids*
(Published by Penguin Books, London, 1954)
přeložil © Jaroslav Kořán, 2021, c/o Aura-Pont s.r.o.
Verše přeložili: Jan Zábřana a Hana Žantovská
Předmluva a medailonek © 2021 Martin Šust
Jazyková korektura: Mirka Jarotková
Ilustrace na obálce © 2021 Lawrence Mann

Dvanácté vydání v českém jazyce, osmé v nakladatelství BB/art

ISBN tištěné knihy: 978-80-7595-515-9
ISBN ePUB: 978-80-7595-542-5
ISBN MOBI (Kindle): 978-80-7595-543-2
ISBN PDF: 978-80-7595-544-9

PŘEDMLUVA

ZAČALO TO PÝCHAVKAMI...

... uměle vytvořenými jedovatými houbami, které jsou záměrně rozšířeny na jihozápadě Anglie. Místní zahrádkáři si je dobrovolně vysadí na svých pozemcích jako novou, rychle rostoucí plodinu a jsou patřičně hrdí, jak se jim daří. Až příliš pozdě zjistí, že se stali obětí tajného biologického útoku. Obraz jedovatě žlutých koulí pokrývajících poklidnou anglickou venkovskou krajinu jako časovaná hrozba je sice náležitě působivý, Wyndham ovšem tuto scénu vložil do krátkého příběhu, jež napsal spíše v odlehčeném, zpočátku dokonce lehce humorném duchu.

Povídka vyšla v roce 1933 pod názvem Pekelné koule v americkém pulpovém časopise *Wonder Stories*, kam autor před válkou čile přispíval a stal se tak pravděpodobně prvním britským spisovatelem, jenž se prosadil na americkém časopiseckém trhu se science fiction. Anglického vydání pod názvem Pýchavková hrozba o pětadvacet let později se už Wyndham bohužel nedočkal. Patrně by toho ale nelitoval, nejde o nijak silný příběh, přestože se stal zárodkem románu, jenž ho proslavil po celém světě.

K motivu se vrátil krátce po svém návratu z Normandie v říjnu roku 1946. Po válce se jeho vize staly přirozeně mnohem ponuřejšími, zmizel odlehčený tón, přestože nadále psal přímočarým a čtivým stylem bez stylistických příkras. Pro svůj první poválečný román, špionážní thriller, bohužel v Británii nenašel nakladatele. Stejně se vedlo i druhému románu, v němž se nacisté pokouší s po-

mocí klonování vytvořit nadřazenou rasu, na trhu americkém. Od konce války (a možná ještě před ní) Wyndham pracoval na *Dni trifidů* a vzhledem k problémům s vydáním svých poválečných románů ho nakonec upravil pro americký trh, kde měl přece jen větší šanci uspět.

Zkrácenou verzi se mu podařilo vydat ve významném společenském časopise *Collier's*, kde dostala název *Vzpoura trifidů*. Nedlouho poté román vyšel ve známém americkém nakladatelství Doubleday a ve stejný rok i u váženého britského nakladatelství Michael Joseph. Oba nakladatelské domy se v následujících deseti letech ujaly všech dalších Wyndhamových románů. Pro Wyndhama znamenal okamžitý úspěch *Dne trifidů* začátek plodného „zlatého období“, v průběhu padesátých let tak vydal dalších pět románů, z nichž některé lze počítat mezi žánrovou klasiku.

Hlavní inspirací k napsání *Dne trifidů* se Wyndhamovi stal román *Válka světů* jeho oblíbence H. G. Wellse, martánské tripody však po vzoru pýchavek nahradil venušskými trifidy, tedy alespoň v první časopisecky publikované verzi románu, kde trifidi skutečně pocházejí z planety Venuše. V románové verzi se jejich původcem v duchu Wyndhamovy „logické fantastiky“ stal Sovětský svaz, patrně pod dojmem zpráv o Lysenkově slavném biologickém výzkumu. Je docela pikantní, že v cenzurovaném českém překladu byl náš tehdejší nedostižný socialistický vzor důsledně přepsán na Čínu (první české vydání bylo vydáno v roce 1972 v nákladu 35 tisíc výtisků, už o pět let později u nás vyšel román podruhé dokonce v nákladu 100 tisíc výtisků).

Wyndham měl s redakčními úpravami své zkušenosti. Původní britské vydání jeho dle některých názorů vůbec nejlepšího románu, *Midwichských kukaček*, bylo na žádost nakladatele zbaveno četných scén, s nimiž však ve Spojených státech žádný problém nemělo. Autor dobře chápal, že britský a americký trh mají své specifické požadavky, a uměl se tomu přizpůsobit.

Jím vytvořené trifidy lze brát jako skrytou hrozbu schopnou zničit lidstvo, které je vůči tomu příznačně slepé. Wyndham si uvě-

domoval, že si lidé pohrávají se sebezničením – jak by také ne, když se svět po druhé světové válce rychle uvrhl do války nové, tentokrát studené, s atomovými bombami schopnými vyhladit na Zemi vše živé. Nelze se tak divit autorovu pesimismu, s nímž hleděl do budoucna, s podezřením, že lidé se buď sami mohou zničit, anebo budou nahrazeni silnějším biologickým druhem, ať už vznikne v rámci evoluce, anebo přijde z kosmu.

Po sedmdesáti letech lidstvo stále kráčí po stejné stezce, jen bezprostřední hrozby se možná změnily a spolu s tím i témata vědecko-fantastických příběhů. *Den trifidů* však zůstává stále populární, přestože zápletka o útoku masožravých kytek kosících oslepené lidstvo se může zdát na první pohled jako vystřižená z věkem zažloutlých brakových sešitů. Wyndham dokázal svůj román napsat s mistrnou naléhavostí, která přetrvala po desetiletí a snad vás, stejně jako statisíce čtenářů před vámi, zasáhne podobnou silou.

Martin Šust, 2021

1.

ZAČÁTEK KONCE

Když se probudíte v den, o kterém náhodou víte, že je to středa, a všechno kolem připomíná neděli, začnete tušit, že něco není v pořádku.

Cítil jsem to od okamžiku, kdy jsem se probudil. A přesto jsem o tom zapochyboval, když jsem se dočista probral a začal uvažovat strážlivěji. Všechno nasvědčovalo tomu, že jsem na omylu já, a ne ostatní – přestože jsem nechápal, jak je to možné. Zmítán pochybnostmi, vyčkával jsem věci příštích. A pak se mi dostalo první špetky objektivního důkazu – kdesi v dálce odbily hodiny osmou, alespoň se mi zdálo, že tolik úderů slyším. Napjatě a s podezřením jsem naslouchal dále. Vzápětí se ozvaly hlasité, rozhodné údery dalších hodin. Zvolna a nesmlouvavě odbíjely osmou. To jsem už *věděl*, že se muselo přihodit něco vážného.

Že jsem propásl konec světa – tedy konec světa, jaký jsem znal po dobu bezmála třiceti let –, byla pouhá náhoda: ostatně jako většina šťastných úniků. Jak už to bývá, leží neustále spousta lidí v nemocnici, a přibližně před týdnem si zákon pravděpodobnosti vybral za jednoho z nich mě. Mohlo k tomu lehce dojít o týden dřív – v tom případě bych nyní tyto řádky nepsal; vůbec bych tady nebyl. Ale náhoda chtěla, nejen abych byl v nemocnici právě v této určité době, ale aby také moje oči, a vlastně celá hlava, byly zamotány do obvazů – a nezbyvá mi proto než děkovat tomu, kdo o pravděpodobnosti rozhoduje, ať už je to kdokoli. Nicméně onoho

rána jsem byl podrážděný a zmatený tím, co se to u sta hromů děje, neboť jsem tam ležel dost dlouho, abych věděl, že po vrchní sestře jsou hodiny tou nejposvátnější věcí v celém špitále.

Bez hodin by se taková instituce prostě neobešla. Každou vteřinu je bere někdo v potaz, aby určil dobu narození, úmrtí, podávání léků, jídla, světla, hovoru, práce, spánku, odpočinku, návštěv, oblékání, mytí – a až doposud hodiny stanovily, že mě každý den tři minuty po sedmé ráno přijde někdo umýt a upravit. To byl také jeden z hlavních důvodů, proč jsem si vážil toho, že ležím na soukromém pokoji. Na společném oddělení by se tato nepříjemná procedura odehrávala o celou zbytečnou hodinu dříve. Ale tentokrát, a právě dnes, hodiny nejrozmanitější přesnosti odbýjely ze všech stran osm – a stále nikdo nepřicházel.

Jak jsem to ranní drhnutí houbou neměl rád a jak byly marné všechny návrhy, že by snad stačilo, kdyby mi někdo pomohl do koupelny, teď mě nepřítomnost pomocné ruky navýsost zarážela. Navíc to obvykle bývala předzvěst snídaně, a začínal jsem mít hlad.

Pravděpodobně by mě to podráždilo i jindy, ale dnešek, středa osmého května, byl pro mě dnem mimořádného významu. Dychtil jsem dvojnásob mít už všechno to ranní obskakování a cavity za sebou, neboť dneska mi měli sejmout obvazy.

Zatápal jsem po tlačítku zvonku a dobrých pět vteřin jsem vyzváněl, abych jim ukázal, co si o nich myslím.

Zatímco jsem čekal na patřičně rozezlenou odezvu, kterou mělo mé řinčení vyvolat, naslouchal jsem dál.

Teď jsem si uvědomil, že vnější svět zní ještě podivněji, než jsem si zprvu myslel. Zvuky, které přicházely, nebo spíše nepřicházely z ulice, byly nedělnější než v neděli – a musel jsem se znovu ujistit, že je skutečně středa, ať už se s ní stalo cokoli.

Nikdy jsem úplně nepochopil, proč se zakladatelé Nemocnice sv. Merryna rozhodli zbudovat svůj ústav na hlavní třídě protínající drahocenné pozemky vyhrazené úředním budovám a vystavit tím nervy pacientů neutuchajícímu náporu. Avšak pro pacienty, kteří byli natolik šťastni, že trpěli chorobami, jež ustavičný lomoz a kví-

lení pouliční dopravy nemohly ovlivnit, měla poloha nemocnice přece jen jistou přednost: člověk mohl ležet v posteli a být přítom ve styku, abych tak řekl, s tokem života. Od západu hřímaly pod okny motory autobusů, snažících se projet sousední křižovatku na zelenou, aby vám takřka pokaždé kvičení brzd a salva výstřelů z výfuku prozradily, že se jim to nepovedlo. Pak se dal uvolněný proud znovu do pohybu a s mocným řevem počal stoupat do svahu. A tu a tam zazněla mezihra: tupý náraz a řinčení skla, následované hromadnou dopravní zácpou – což bylo pro člověka v mém stavu obzvlášť znepokojující, neboť rozsah bouračky se nedal posoudit jinak než podle spílání dopálených šoférů. Rozhodně si však žádný pacient Nemocnice sv. Merryna nemohl ve dne ani po většinu noci myslet, že by běh světa ustal jen proto, že právě on osobně byl v dané chvíli pátým kolem u vozu.

Ale toto ráno bylo zcela jiné. Zneklidňovalo, neboť bylo záhadně jiné. Nebylo slyšet žádné kodrcání kol, řev autobusů a vlastně ani jediný zvuk projíždějícího auta. Žádné skřípění brzd, netrpělivé houkání, a dokonce ani dusot těch několika málo koní, již tudy občas projeli. Neslyšel jsem ani onen jednolitý šum spěšných kroků pílících do práce, zvuk v tuto hodinu tak běžný.

Čím déle jsem naslouchal, tím mi to připadalo podivnější – a tím míň mi na tom záleželo. Za nějakých deset minut napjaté pozornosti jsem pětkrát zaslechl šouravé, váhavé kroky, třikrát nesrozumitelný vzdálený křik a jednou hysterický ženský vzlykot. Jinak ani zavrkání holuba, ani zaštěbetání vrabce. Nic než bzučení drátů ve větru...

Začal se mi do srdce vkrádat ošklivý, nesmyslný strach. Byl to týž pocit, jaký jsem někdy zakoušel jako malé dítě, když jsem si představoval, jak v potemnělých koutech ložnice číhají děsivé příšery; kdy jsem se ani neodvážil vystrčit z bezpečí příkrývek nohu, plný strachu, aby se zpod postele něco nenatáhlo a nechňaplo mě za ni; kdy jsem se neodvážil sáhnout po vypínači, aby po mně, vyburcováno tímto pohybem, něco neskočilo. Musel jsem tomu strachu vzdorovat stejně, jako když jsem byl malý kluk, opuštěný ve

tmě. A nebylo to o nic snazší. Je zvláštní, jak je člověk vlastně nedospělý, když dojde k podobné zkoušce. Všechny ty prvotní úzkosti zůstaly ve mně skryty a trpělivě čekaly na svou příležitost, které se jim také málem dostalo – a to jenom proto, že jsem měl oči zakryté obvazy a na ulici se nic nehýbalo...

Když jsem se trochu vzchopil, pokusil jsem se přijít na nějaké rozumné vysvětlení. Proč ustane pouliční doprava? No, obvykle proto, aby se mohla ulice opravit. Nic jednoduššího. Každou chvíli přijdou dělníci s pneumatickými kladivy, aby ještě rozmnožili už tak dost širokou škálu zvuků trýznících nebohé pacienty. Nevýhoda mého rozumového přístupu spočívala v tom, že zacházel ještě dále. Jenom zdůrazňoval, že není slyšet ani vzdálený šum dopravy, ani pískání vlaku, ani houkání remorkéru. Prostě nic – dokud nezačaly hodiny odbíjet čtvrt na devět.

Pokoušení podívat se alespoň koutkem oka – samozřejmě že jen koutkem oka a jenom nakrátko, jen co bych zjistil, co se to proboha mohlo stát – bylo nezměrné. Ale potlačil jsem ho. Za prvé i pouhé podívání koutkem oka nebylo zdaleka tak jednoduché, jak by se zdálo. Nešlo o prosté poodkrytí obvazu: měl jsem na očích mulové polštářky, převázané dlouhými metry gázy. Především, a to bylo nejdůležitější, jsem se toho bál. Více než týden naprosté slepoty vás dokáže postrašit tak, že vás přejde chuť zahrávat si se svým zrakem. Pravda, dnes mi měli obvazy sejmout, ale to se dělá při zvláštním slabém světle, a nechali by je dole pouze v tom případě, že by oční prohlídka dopadla uspokojivě. Ale to jsem nemohl vědět. Bylo docela možné, že budu mít zrak poškozený natrvalo. Nebo že už nikdy nebudu vidět. Stále jsem nic nevěděl...

Zaklel jsem a znovu se chopil zvonku. Trochu jsem si tím ulevil.

Jak se zdálo, o vyzvánění nikdo nedbal. Začínal jsem být stejně podrážděný jako zmatený. Spoléhat na druhé je vždycky ponižující, ale nemít nikoho, na něhož byste se mohli spolehnout, je ještě horší. Trpělivost mi rychle docházela. Takhle to přece nechat nemůžu, rozhodl jsem se.

Kdybych zahulákal do chodby a strhl povyk, mělo by to někoho

přivolat, i kdyby jen proto, aby mi řekl, co si o mně myslí. Odhodil jsem tedy pokrývku a vylezl z postele. Nikdy jsem svůj pokoj neviděl, a přestože jsem měl o poloze dveří poměrně slušnou představu podle sluchu, nebylo nijak snadné je nalézt. Narazil jsem cestou na několik záhadných a nepatřičných překážek, ale konečně jsem za cenu pohmožděného prstu a menší boule na holeni dotápal ke dveřím. Vystrčil jsem hlavu do chodby.

„Haló!“ zařval jsem. „Já chci snídani. Pokoj čtyřicet osm!“

Okamžik se nic nedělo. Pak se zdvihl příval hlasů, křičících jeden přes druhý. Znělo to, jako by jich byly stovky, ale nerozuměl jsem jedinému slovu. Jako kdybych si pustil gramofonovou desku s hluky davu – a navíc davu pořádně rozlíceného. Probleskla mi hlavou hrůzná myšlenka, zda jsem snad nebyl ve spánku přemístěn do psychiatrické léčebny; a že vůbec nejsem v Nemocnici sv. Merryna. Ty hlasy se mi prostě nezdály přirozené. Spěšně jsem za tím zmatením jazyků zavřel dveře a šátral zpátky k posteli. Bylo to pro mě v té chvíli jediné bezpečné a utěšené místo z celého toho nevyzpytatelného okolí. Právě jsem si přetahoval přes nohy přikrývku, když jakoby na potvrzenou tohoto pocitu zazněl zvuk, který mě zmrazil vprostřed pohybu. Z ulice pod mými okny se vznesl šílený a nakažlivě děsivý výkřik. Ozval se celkem třikrát, a když zazněl naposledy, visel ještě hodnou chvíli ve vzduchu.

Otrásl jsem se. Cítil jsem, jak mi na čele pod obvazy vyráží studený pot. Teď jsem už věděl, že se děje něco strašného. Déle jsem své osamocení a bezmocnost vydržet nemohl. Musel jsem se dovědět, co se to kolem mě odehrává. Zdvihl jsem ruce k obvazům; a potom, s prsty na sponkách jsem se zarazil...

Co když léčení nedopadlo úspěšně? Co když zjistím, že stále nevidím, až si ty obvazy sundám? To by bylo ještě horší – stokrát horší...

Scházela mi odvaha čelit zcela sám zjištění, že všechna snaha lékařů zachránit mi zrak byla marná. Ale i kdyby se jim to podařilo, mohu již bez nebezpečí vystavit oči světlu?

Spustil jsem ruce a ulehl. Zuřil jsem na sebe i na celou nemocnici, a hloupě, malicherně jsem chvíli nadával jako špaček.

Trvalo jistě dost dlouho, než jsem se opět plně ovládl, ale po krátkém čase jsem se přistihl, jak se znovu pídím po nějakém logickém vysvětlení. Na žádné jsem nepřišel. Zato jsem nabyl nezvratné jistoty, že je středa, i kdyby mi všichni čerti tvrdili něco jiného. Předchozí den byl totiž zcela mimořádný a přísahal bych, že mě od něj nedělí víc než jediná noc.

Z análu se dozvíte, že v úterý sedmého května prošla Země na své oběžné dráze meteorickým rojem neznámé komety. Můžete tomu dokonce uvěřit – uvěřily tomu milióny! A byla to možná pravda. Nemohu nijak dokázat, že ne. Sám jsem to na vlastní oči vidět nemohl; ale mám na to svůj názor. Byl jsem upoután na lůžko, a vím o tom vlastně jenom tolik, co jsem se toho večera dověděl z líčení očitých svědků, kteří neustále opakovali, že jde o tu nejpozoruhodnější nebeskou podívanou v dějinách světa.

A přesto až do poslední chvíle nikdo o této údajné kometě nebo jejím meteorickém roji jakživ neslyšel...

Všichni, kdo mohli chodit, pajdat nebo být alespoň přeneseni, sledovali tento největší veřejný ohňostroj venku nebo u oken, a je mi proto záhadou, proč o tom navíc vysílali rozhlasovou reportáž. Leč vysílali ji a to jen přispělo k tomu, aby na mě ještě tíživěji dolehlo, co to znamená nevidět. Nakonec jsem dospěl k rozhodnutí, že jestli mé léčení nebude mít úspěch, raději se vším skoncuji, než abych takhle žil dál.

Rozhlasová zpravodajství v průběhu dne oznamovala, že předchozí noci byly na kalifornské obloze zpozorovány tajemné jasně zelené blesky. Nicméně v Kalifornii se stávalo tolik prapodivných věcí, že se nad tím takřka nikdo nepozastavil; když ale těchto zpráv přibývalo, začal získávat vrch názor, že jde o meteorický roj dosud neznámé komety – a při tom už zůstalo.

Z celého Tichomoří přicházela hlášení o noci prozářené jasně zelenými meteory, které „chvílemi padají v tak husté spršce, až to

vypadá, že kolem vás víří celá obloha“. A celkem vzato tomu také tak bylo.

Pásmo noci se zvolna přesunulo k západu, ale podívaná neztrácela nic na své nádheře. Ještě před soumrakem prořízl tu a tam oblohu zelenavý blesk. Hlasatel večerních zpráv o šesté popisoval tento úkaz jako úchvatnou podívanou a doporučoval všem posluchačům, aby si ji nenechali ujít. Zmínil se též o tom, že příjem krátkých vln na dlouhé vzdálenosti je vážně narušen, avšak na střední vlny, na nichž poběží nepřetržité zpravodajství, kometa žádné účinky zřejmě nemá a podle všeho ani na vlnové délky televize. Svá doporučení si mohl klidně ušetřit. Vzrušení nad neobvyklým jevem propadla i celá nemocnice a připadalo mi, že snad ani není možné, aby to někdo propásl – kromě mě.

A jako by rozhlasové komentáře nestačily, musela mi ještě všechno vypovědět sestřička, která mi přinesla večeri.

„Obloha je prostě plná padajících hvězd,“ oznamovala. „A všechny mají jasně zelenou barvu. Lidi v tom jejich světle vypadají jako strašidla. Celý Londýn je na ulicích a kouká na nebe. Chvillemi je venku světlo jako ve dne – akorát že má jinou barvu. A tu a tam se některá velká hvězda rozprskne a zazáří tak oslnivě, až vás oči rozbolí. Je to úžasný pohled. Lidi říkají, že něco takového tady ještě nebylo. Škoda že se taky nemůžete podívat.“

„Škoda,“ přisvědčil jsem poněkud stroze.

„Roztáhli jsme na odděleních záclony, aby to všichni viděli,“ pokračovala. „Nebýt těch vašich obvazů, měl byste odtud báječný výhled.“

„Ach jo,“ řekl jsem.

„Ale venku to musí být ještě hezčí. V parcích a na kopci v Heathu se prý shromáždily tisícové davy. A plno lidí stojí taky na všech plochých střechách a dívají si krky nevyvrátí.“

„Jak dlouho to asi potrvá?“ otázal jsem se trpělivě.

„To nevím, ale říkají, že už to není tak jasné jako jinde. Stejně si myslím, že i kdyby vám ten obvaz dneska sundali, dívat byste se na to nejspíš nesměl. Ze začátku si budete muset zvykat na světlo

jen pěkně pomalu a některé ty blesky jsou opravdu strašně jasné. Některé – áááách!“

„Proč to ááách?“ zeptal jsem se.

„Tenhle byl tak nádherný – celý pokoj rázem zezelenal. Škoda že jste to neviděl.“

„Je to škoda,“ souhlasil jsem. „A teď už běžte, budu tady hodný.“

Snažil jsem se poslouchat rádio, ale vycházelo z něj samé óóóh a áááách vyluzované uhlazenými hlasy, jež mezitím blábolily o „velkolepé podívané“ a „jedinečném nebeském jevu“, až se mě počal zmocňovat pocit, že celý svět se účastní večírku, na který já jediný jsem nebyl pozván.

Jinou zábavu jsem si vybrat nemohl, protože nemocniční rozhlas poskytoval pacientům pouze jeden program, ať už se jim líbil, nebo ne. Po nějaké době jsem usoudil, že spektakl začíná pozbývat lesku. Reportér vyzýval všechny, kdo to ještě neviděli, aby si pospíšili a šli se podívat, jinak že toho budou do smrti litovat.

Všechno jako by sledovalo jediný cíl: přesvědčit mě, že přicházím o to, co bylo hlavním důvodem mé existence. Nakonec jsem toho měl po krk a rádio jsem vypnul. Poslední, co jsem slyšel, bylo, že ohňostroj rychle slábne a že v několika hodinách budeme pravděpodobně z oblasti meteorického roje venku.

Neměl jsem nejmenší pochyby, že se to všechno odehrálo včerejší noci – už proto, že bych musel mít daleko větší hlad, kdyby se to bylo událo dříve. Dobrá, ale co se tedy stalo potom? Zůstala snad celá nemocnice, celé město tak dlouho vzhůru, že ještě vyspávají?

Z těchto myšlenek mě vytrhl sbor blízkých i vzdálených hodin, které začaly ohlašovat devátou.

Už potřetí jsem rozřinčel zvonek jako na lesy. A jak jsem tak ležel a čekal, slyšel jsem za dveřmi jakousi nedefinovatelnou směsicí zvuků; jako by se skládala z tichého nářku, plíživého šelestu a šouravých kroků a chvílemi jí pronikl vzdálený výkřik.

Ale do mého pokoje ne a ne někdo vstoupit.

Začal jsem opět propadat strachu. Znovu mě posedly ony šeredné, dětinské představy. Přistihl jsem se, jak čekám, až se otevrou

neviděné dveře a do pokoje se tiše nahrnou nějaké stvůry – a po pravdě řečeno, nebyl jsem si ani trochu jistý, zda tam už někdo nebo něco není a nekrade se kolem...

Nemyslete si, že jsem na takovéhle věci zatížený, to opravdu ne... Za všechno mohly jenom ty proklaté obvazy na očích a to zmatení hlasů, které se proti mně zdvihly z chodby. Ale musím přiznat, že ve mně byla malá dušička – a scvrkávala se víc a více, až konečně překročila hranici, kdy se dá strach zapudit ještě tím, že si začnete hvízdát nebo zpívat.

Posléze jsem si musel položit přímou otázku: obávám se více toho, že odstraněním obvazů ohrozím svůj zrak, anebo toho, že zůstanu ve tmě obklopen přízraky každou minutu děsivějšími?

Nevím, co bych byl udělal, stát se to o den dva dříve – nakonec patrně totéž – ale takhle jsem si mohl alespoň říct:

„Ale co, jaké strachy: když vezmeš rozum do hrsti, nemůžeš nic pokazit. Konečně, stejně by ti ten obvaz dneska sundali. Tak neváhej a do toho!“

Jedno si ovšem musím připsat k dobru. Nebyl jsem dalek toho, abych si obvazy divoce serval z očí. Měl jsem však dostatek rozumu a sebekázně, abych vylezl z postele a stáhl roletu, než jsem začal spony uvolňovat.

Když jsem si sejmul z očí mulové polštářky a zjistil, že v šeru pokoje vidím, pocítil jsem úlevu, jakou jsem dosud nepoznal. Nejprve jsem se ale ujistil, že pod postelí ani jinde opravdu nečíhá žádný zloduch, a potom jsem šel a zapřel židli kliku u dveří. Doufal jsem, že mi to pomůže, abych se dal v klidu dohromady. Pomohlo. Celou hodinu jsem pak postupně přivykal plnému dennímu světlu. Nakonec jsem věděl, že díky rychlé první pomoci a dobrému lékařskému ošetření vidím stejně dobře jako dřív.

Ale stále nikdo nepřicházel.

Na spodní policiče nočního stolku jsem našel černé brýle, pečlivě tam pro mě přichystané, přestože jsem je dosud nepotřeboval. Opatrně jsem si je nasadil a teprve potom jsem přistoupil k oknu. Dolní část okna nešla otevřít, takže můj výhled byl dost omezený.

Šilhal jsem úkosem dolů, ale spatřil jsem pouze dvě tři postavy, bloumající nějak podivně, jakoby bez cíle ulicí. Co mě však zarazilo nejvíc, byla ostrost, jasná ohraničenost všech předmětů – dokonce i vzdálených domovních štítů, vykukujících za protějšními střechami. A pak jsem si všiml, že ani z jednoho komína, velkého nebo malého, se nekouří...

Své šaty jsem našel spořádaně pověšené ve skříni. Jakmile jsem je měl na sobě, připadal jsem si už normálněji. V pouzdře na cigarety mi zbývalo ještě několik cigaret. Zapálil jsem si a začal jsem se dostávat do zvláštního rozpoložení, kdy jsem navzdory skutečnosti, že něco bylo rozhodně v nepořádku, přestával chápat, proč jsem ještě před chvílí div nepropadl panice.

Není to snadné vmyslit se do mé tehdejší situace. Dnes jsme nuceni spoléhat sami na sebe daleko víc. Ale tehdy vládla jistá setrvačnost, všechno bylo vzájemně propojeno. Každý z nás hrál spolehlivě svoji malou roli na určitém místě, takže bylo snadné zaměnit zvyk a obyčej za přirozený zákon – a tím větší muselo být naše znepokojení, když tato setrvačnost byla jakkoli zvrácena.

Když člověk prožije polovinu života v určitém pojetí pořádku, přeorientování není záležitostí pěti minut. Zadíváme-li se dnes zpátky na tehdejší uspořádání světa, uvědomíme si, že míra naší neznalosti a nezájmu o náš každodenní život byla nejen zarážející, ale přímo otřesná. Nevěděl jsem zhora nic o tak obyčejných věcech, jako jak se ke mně dostávají potraviny, odkud přichází pitná voda, jak jsou utkány a ušity šaty, které mám na sobě, jak je pro zdraví města důležitá kanalizace. Náš život byl konglomerátem specialistů, kteří si s větší nebo menší šikovností hleděli své vlastní práce a totéž očekávali i od ostatních. Proto mi připadalo k nevíře, že by v nemocnici mohla nastat naprostá dezorganizace. Někdo někde musel mít situaci pevně v rukou – naneštěstí ten někdo dočista zapomněl na pokoj číslo čtyřicet osm.

Nicméně když jsem opět otevřel dveře a nahlédl do chodby, chtě nechtě jsem musel připustit, že ať se stalo cokoli, netýká se to pouze jediného obyvatele osmačtyřicítky.

Nikoho jsem sice nespatriil, ale zalehlo ke mně vzdálené hlučení hlasů. Slyšel jsem také šouravé kročeje a občas se chodbami rozlehl výkřik násobený dutou ozvěnou, ale při srovnání s kraválem, za nímž jsem prve zavřel dveře, vládl poměrný klid. Tentokrát jsem už nezakřičel. Opatrně jsem vyšel ze dveří – proč opatrně? To jsem nevěděl. Prostě mě k tomu cosi přimělo.

Odkud přicházejí všechny ty zvuky, nebylo snadné v té ozvučné budově odhadnout, ale na jednom konci uzavíralo chodbu zabílené francouzské okno, za nímž se rýsoval stín zábradlí, a tak jsem se vydal opačným směrem. Když jsem zašel za roh, ocitl jsem se v křídle soukromých pokojů a v širší chodbě.

Na první pohled se mi chodba zdála prázdná, ale po několika krocích se proti mně vynořila ze stínu jakási postava. Byl to muž v černém saku a proužkovaných kalhotách; přes sako měl oblečen rozepnutý bílý bavlněný plášť. Usoudil jsem, že jde o jednoho z nemocničních lékařů – ale zarazilo mě, že se krčí u zdi a nahmatává si cestu napřaženou rukou.

„Haló, vy tam,“ řekl jsem.

Rázem se zastavil. Obrátil ke mně popelavý, vystrašený obličej.

„Kdo jste?“ zeptal se nejistě.

„Jmenuji se Masen,“ odpověděl jsem. „William Masen. Pacient z pokoje číslo čtyřicet osm. Jdu se podívat, co se to...“

„Vy vidíte?“ přerušil mě zprudka.

„Samozřejmě. Úplně normálně,“ ujistil jsem ho. „Vykurýrovali jste mě báječně. Nikdo mi nepřišel sundat obvaz, tak jsem si ho sundal sám. Myslím, že jsem nic nepokazil. Dával jsem...“

Ale znovu mi skočil do řeči.

„Prosím vás, zaveďte mě do mé kanceláře. Potřebuji si nutně za-telefonovat.“

Chápal jsem trochu těžkopádně, ale od samého rána, kdy jsem se probudil, bylo všechno zmatené.

„Kde to je?“ zeptal jsem se.

„Páté poschodí, západní křídlo. Na dveřích je moje jméno – doktor Soames.“

„Dobře,“ souhlasil jsem, poněkud překvapen. „Ale kde jsme teď?“ Muž zakýval hlavou ze strany na stranu, ve tváři napjatý a podrážděný výraz.

„Jak to mám sakra vědět?“ řekl hořce. „Máte přece oči, hrome! Tak je použijte. Copak nevidíte, že jsem slepý?“

Nic nenaznačovalo, že by byl slepý. Oči měl široce otevřené a upíral je přímo na mě.

„Počkejte chvíli tady,“ řekl jsem. Rozhlédl jsem se chodbou. Naproti dveřím výtahu jsem spatřil velkou malovanou pětku. Vrátil jsem se k němu a řekl mu o tom.

„Výborně. Teď mě vemte za ruku,“ nařídil. „Až dojdeme k výtahu, myslete si, že jste z něj vystoupil, a dejte se doprava. Pak první chodbou doleva a budou to třetí dveře.“

Řídil jsem se jeho příkazy. Nikoho jsme cestou nepotkali. V kanceláři jsem ho zavedl k psacímu stolu a podal jsem mu sluchátko. Chvilí naslouchal. Pak zašátral rukou po telefonu a netrpělivě zarumploval vidlicí. Jeho obličej se zvolna měnil. Podrážděný výraz a ztrhané rysy postupně zmizely. Vypadal už jen unaveně – nesmírně unaveně. Položil sluchátko na stůl. Po několik minut mlčky stál a zdálo se, že hledí do zdi před sebou. Pak se otočil.

„Je to marné – nikdo to nebere. Jste tady ještě?“ dodal.

„Ano,“ řekl jsem.

Přešel prsty po okraji stolu.

„Kam stojím tváří? Kde je to zpropadené okno,“ zeptal se s novým návalem podrážděnosti.

„Hned za vámi,“ řekl jsem.

Otočil se a s nataženýma rukama přistoupil k oknu. Pečlivě ohmatal parapet a okenní rám a pak o krok ustoupil. Než jsem si stačil uvědomit, co dělá, vrhl se plnou vahou proti sklu a s třeskem jím proletěl...

Podívat jsem se nešel. Konečně, bylo to páté poschodí.

Jediné, co jsem udělal, bylo, že jsem se ztěžka svezl do křesla. Z krabice na stole jsem si vzal cigaretu a roztřesenou rukou jsem

si zapálil. Několik minut jsem potom seděl, abych se vzpamatoval a přemohl pocit nevolnosti. Po chvíli se mi to podařilo. Vyšel jsem z kanceláře a vrátil se na místo, kde jsem ho potkal. Stále jsem však nebyl ve své kůži.

Dveře na protějším konci široké chodby vedly do lůžkového oddělení. Měly matové výplně, jen v úrovni obličejů byly ovály čirého skla. Počítal jsem, že tam bude mít někdo službu a že mu ohlásím, co se stalo s lékařem.

Otevřel jsem dveře. Byla za nimi notná tma. Záclony byly zřejmě po podívané včerejší noci zataženy – a už tak zůstaly.

„Sestro?“ otázal jsem se do tmy.

„Není tady,“ pronesl mužský hlas. „A co je horší,“ pokračoval, „nebyla tady, potvora, už kolik hodin. Nemohl bys, kamaráde, roztáhnout ty zatracené záclony a pustit nám sem trochu světla? Zajímalo by mě, co se to v týhle šaškárně dneska semlelo.“

„Ale jistě,“ souhlasil jsem.

Přestože bylo všechno vzhůru nohama, neviděl jsem žádný důvod, proč by chudáci pacienti měli ležet ve tmě.

Roztáhl jsem závěsy nejbližšího okna a vpustil do pokoje proud jasného slunečního světla. Bylo to chirurgické oddělení přibližně s dvaceti pacienty upoutanými na lůžko. Všichni měli zraněné nebo nemoci postižené nohy; několik pacientů je mělo amputované.

„Neblbni tam s těma záclonama a roztáhni je, chlape,“ ozval se stejný hlas.

Otočil jsem se a pohlédl na muže, který promluvil. Byl to tmavovlasý, ramenatý chlapík s větrem ošlehanou kůží. Seděl na posteli a díval se přímo na mě – a do světla. Připadalo mi, že jeho oči hledí upřeně do mých, stejně tak oči jeho souseda a taky dalšího muže...

Chvíli jsem jejich pohled opětoval. Dokud mi to nedošlo. A potom jsem zakoktal.

„Já – zdá se – zdá se, že se zadržly,“ řekl jsem. „Dojdu pro někoho, ať se na ně podívá.“

A s těmito slovy jsem z oddělení prchl.

Už se pode mnou zase podlamovaly nohy a mohl mi pomoci jedině doušek něčeho ostrého. Začínalo jít do tuhého. A přesto mi bylo zatěžko uvěřit, že *všichni* na oddělení by mohli být slepí jako ten doktor, ačkoliv...

Výtah nefungoval, a tak jsem se vydal dolů po schodech. V příštím poschodí jsem se trochu vzchopil a dodal jsem si odvahy nahlédnout do dalšího pokoje. Postele tam byly ve značném nepořádku. Nejprve jsem si myslel, že je toto oddělení prázdné, ale nebylo – ne docela. Na podlaze leželi dva muži v nočních košilích. Jeden ji měl prosáklou krví z nezhojené rány po operaci, druhý zas vypadal, jako by ho ranila mrtvice. Oba byli mrtví. Ostatní byli pryč.

Když jsem se dostal opět na schody, uvědomil jsem si, že většina těch hlasů, jež ke mně po celou dobu zaléhají, přichází zezdola a že jsou teď hlasitější a bližší. Krátce jsem zaváhal, ale jiná možnost než pokračovat v cestě dolů mi nezbývala.

Na další obrátce jsem málem zakopl o muže, ležícího ve stínu zábradlí. Dole na odpočívadle pak ležel někdo, kdo přes něho klopytl – a rozbil si pádem lebku o kamenné schody.

Konečně jsem dosáhl posledního zákruhu, kde jsem se mohl zastavit a nahlédnout do hlavní dvorany. Bylo zřejmé, že všichni, kdo byli schopni pohybu, stáhli se instinktivně sem dolů, vedeni myšlenkou, že zde naleznou pomoc, nebo že se tudy dostanou ven z budovy. To druhé se některým snad podařilo. Jedny z hlavních dveří byly dokořán, ale jen málokdo je našel. Celou dvoranu vyplňoval hustě stěsnaný dav mužů a žen, takřka všech v nemocničním nočním prádle, zvolna a bezmocně vrávorající kolem dokola. Ty na okrajích přirážel pohyb davu tvrdě na mramorové rohy a ozdobné výčnělky. Jiní byli nemilosrdně přimáčknuti ke zdi a zoufale lapali po dechu. Tu a tam někdo škobrtl. Pokud mu pak tlak sousedních těl dovolil padnout, měl jen pramalou naději, že se mu podaří opět vstát.

Vypadalo to – ale prohlédněte si raději některé z Doréových ob-

rázků hříšníků v pekle. Doré do nich ovšem nemohl zahrnout zvuky: vzlykot, jednotlivé sténání, občasný zoufalý výkřik.

Déle než minutu nebo dvě jsem to nevydržel. Prchl jsem po schodech zpátky nahoru.

Měl jsem pocit, že bych jim měl nějak pomoci. Vyvést je třeba na ulici a učinit tak přítrž tomu jejich úděsnému pomalému kolotání. Ale stačil letmý pohled, abych si uvědomil, že nemám sebe-menší naději proniknout ke dveřím a ukázat jim cestu z budovy. A stejně, i kdyby se mi to podařilo, kdybych je vyvedl ven – co potom?

S hlavou v dlaních jsem usedl na chvíli na schod, abych se s tím nějak vyrovnal, a do uší mi nepřetržitě zaznívala ta hrozná směsice zvuků. Pak jsem se vydal hledat, a také jsem našel, jiné schodiště. Byly to úzké služební schody, které mě vyvedly zadem na dvůr.

Možná že o tomhle nevyprávím zrovna nejlíp. Bylo to všechno tak neočekávané a otřesné, že jsem se dlouho snažil nepřipomínat si podrobnosti. V oněch chvílích jsem si připadal jako v zajetí hrůzostrašného snu, z něhož jsem chtěl zoufale, leč marně uniknout tím, že se probudím. Když jsem vyšel na dvůr, stále jsem ještě napůl odmítal uvěřit tomu, co jsem právě spatřil.

Ale jedním jsem si byl naprosto jist. Ať už je to skutečnost nebo noční můra, potřeboval jsem se napít jako málokdy předtím.

V postranní uličce za vraty do dvora nebylo živé duše, zato takřka naproti byla hospoda. Vzpomínám si teď i na její jméno – U Města Alameinu. Z železné konzole visel štít s nepodařenou podobiznou maršála Montgomeryho a pod ním zely otevřené dveře.

Zamířil jsem přímo do nich.

Když jsem vstoupil do hospody, měl jsem na okamžik uklidňující pocit normalnosti. Byla prozaická a důvěrně známá jako tucty jiných.

Přestože v přední části nikdo nebyl, za rohem lomené místnosti, nalevo ode mě, se cosi dělo. Slyšel jsem odtud těžké oddychování. Korková zátka opustila se zvučným mlasknutím hrdlo láhve. Pauza. Potom jakýsi hlas poznamenal:

„Džin, ksakru! K čertu s ním!“

Následoval třesk skla. Hlas se podnapile uchichtl.

„Rovnou do zrcadla. A na co je taky zrcadlo dobrý?“

Mlaskla další zátka.

„Zase ten svinskej džin,“ stěžoval si uraženě hlas. „K čertu s džinem!“

Tentokrát dopadla láhev na něco měkkého, žuchla na podlahu a bylo slyšet, jak zurčí její obsah.

„Haló!“ zavolal jsem. „Chci se něčeho napít.“

Rozhostilo se ticho. Potom:

„Kdo jste?“ zeptal se opatrný hlas.

„Jsem tady vedle z nemocnice,“ řekl jsem. „Chci se něčeho napít.“

„Nepamatuju si váš hlas. Vy vidíte?“

„Ano,“ řekl jsem.

„Tak si proboha vlezte za bar, doktore, a najděte mi flašku vi-zoura.“

„Na tohle jsem docela dobrý doktor,“ řekl jsem.

Obešel jsem roh barového pultu. Za jeho druhou částí stál pupkatý muž s různolícím obličejem a prošedivělým mrožím knírem. Byl pouze v kalhotách a košili bez límečku. Měl už dost v hlavě. Připadalo mi, že váhá, zda má láhev, kterou držel v ruce, otevřít, nebo ji použít jako zbraň.

„Kdo teda jste, když nejste doktor?“ vyptával se podezřavě.

„Byl jsem pacient – ale napít se potřebuju stejně jako doktor,“ řekl jsem. „To je zase džin, co držíte,“ dodal jsem.

„Cože! Svinskej džin,“ zavrčel a odmrštíł láhev. S ostrým třeskem proletěla oknem.

„Půjčte mi tu vývrtku,“ požádal jsem ho.

Vzal jsem z police láhev whisky, otevřel jsem ji a podal mu ji spolu se sklenicí. Pro sebe jsem si vybral silnou brandy s troškou sody a pak jsem si nalil další. Poté se mi už ruce tolik netřáslly.

Pohlédl jsem na svého společníka. Pil whisky neředěnou, přímo z láhve.

„Opijete se,“ poznamenal jsem.

Odtrhl láhev od úst a otočil ke mně hlavu. Přisahal bych, že mě jeho oči skutečně vidí.

„Vopiju! A co má sakra bejt? Dyť já už jsem, sakra, vozralej,“ řekl opovržlivě.

Měl docela pravdu, takže jsem se dalších poznámek zdržel. Chvilí dumal a potom prohlásil:

„Já se dneska musím vopít. Musím se vopít, jak zákon káže.“ Naklonil se blíž. „Víte co? – Jsem slepej. Jo – slepej jako netopejtr. Každěj je slepej jako netopejtr. Jenom vy ne. Proč taky nejste slepej jako netopejtr?“

„Nevím,“ řekl jsem.

„Za to všechno může ta svinská kometa, sakra! Ta za to všechno může. Zelený hvězdy – a teď jsou všechny slepý jako netopejři. Vidíte taky ty že-zelený hvězdy?“

„Ne,“ přiznal jsem.

„To je vono. To je teda důkaz. Neviděl jste je: nejste slepej. Všichni vostatní je viděli“ – máchl výmluvně paží – „a všichni jsou slepý jako netopejři. Povídám, svinská kometa!“

Nalil jsem si třetí brandy a uvažoval, zda na jeho slovech není něco pravdy.

„Všichni jsou slepí?“ opakoval jsem po něm.

„Jo, všichni. A nejspíš všichni na celým světě – teda kromě vás,“ připojil po chvíli.

„Jak to víte?“ zeptal jsem se.

„To je přece jasný. Poslouchejte!“

Bok po boku jsme se opírali o barový pult omšelého lokálu a naslouchali. Nebylo slyšet nic – nic než šustot špinavých novin hnáných větrem prázdnou ulicí. Nad vším vládl klid, jaký tyto části města nepamatovaly tisíc nebo ještě více let.

„Už mi ro-rožumíte? Je to přece jasný,“ řekl muž.

„Ano,“ řekl jsem zvolna. „Ano – rozumím, co myslíte.“

Rozhodl jsem se, že musím dál. Kam, to jsem nevěděl. Ale musel jsem se o tom, co se stalo, dozvědět víc.

„Vy jste hostinský?“ optal jsem se ho.

„Co jestli jsem?“ naježil se.

„Já jenom, že bych měl někomu zaplatit tři velký brandy.“

„Eh – vykašlete se na to.“

„Ale, to přece...“

„Povídám, abyste se na to vykašlal. A víte proč? Poněvač pro mrtvýho chlapa nemáj prachy ce-cenu. A já jsem mrtvola – skoromrtvola. Akorát se eště trochu napiju.“

Na svůj věk vypadal jako kus zdravého chlapa a to jsem mu také řekl.

„Copak to má smysl bejt živej jako netopejr?“ obořil se na mě. „To samý řekla moje stará. A měla pravdu – akorát že vona měla větší kuráž než já. Když vobjevila, že děcka taky vosleply, co udělala? Vzala je k sobě do postele a pustila plyn! Jo, zrovna takhle to udělala. A já neměl dost vodvahy, abych tam zůstal s nima. Jo, moje stará nebyla srab jako já. Ale já to taky dokážu. Za chvíli vodejdu na-nahoru za nima – jen co se eště napiju na kuráž.“

Co jsem mu na to mohl říct? To, co jsem mu řekl, to ho jenom ještě víc navztevalo. Nakonec odtápal s lahví v ruce ke schodišti a zmizel mi z očí. Nesnažil jsem se ho zadržet nebo jít za ním. Sledoval jsem, jak odchází. Pak jsem do sebe hodil zbytek brandy a vyšel do tiché ulice.

2.

PŘÍCHOD TRIFIDŮ

Podávám zde svoji osobní výpověď. Zahrnuje množství věcí, které provždy pominuly, ale nemohu o nich mluvit jinak než s použitím slov, jimiž jsme všechny ty zmizelé věci nazývali. Ale i tak zjišťuji, že má-li být pozadí mého příběhu srozumitelné, musím se vrátit daleko před onen den, kterým jsem započal:

Jako dítě jsem žil s otcem a matkou na jižním předměstí Londýna. Měli jsme tam malý domek, který otec splácel každodenním svědomitým vysedáváním u psacího stolu v daňovém úřadu, a k němu nevelkou zahrádku, na níž pracoval mnohem namáhavěji každé léto. Od ostatních deseti nebo dvanácti miliónů lidí, kteří tehdy žili v Londýně a jeho okolí, jsme se nijak zvlášť nelišili.

Můj otec patřil k lidem, kteří dokázali jediným mrknutím oka sečíst dlouhý sloupec čísel – dokonce i položek té směšné měnové soustavy, která se v téhle zemi tenkrát používala – a proto si přirozeně zamlouval, že bych se měl stát účetním. Moje naprostá neschopnost dosáhnout u jakéhokoli početního úkonu dvakrát za sebou stejného výsledku však posléze způsobila, že jsem se pro něj stal jakousi záhadou a zdrojem zklamání. Ale nedalo se nic dělat; prostě mi to nešlo. Každý z dlouhé řady učitelů, kteří se mi pokoušeli vysvětlit, že matematická řešení se odvozují logicky a nikoli prostřednictvím nějaké esoterické inspirace, se musel nakonec vzdát a prohlásit, že nemám na čísla hlavu. Otec pročetl má

školní vysvědčení s pochmurným výrazem, jaký si známky z ostatních předmětů zřídka kdy zasloužily. Myslím, že uvažoval takto: nemá hlavu na čísla = nebude mít potuchy o financích = bude věčně bez peněz.

„Já opravdu nevím, co si s tebou počneme. Co bys vlastně *chtěl* dělat?“ ptával se mě.

A já, vědom si své žalostné nedokonalosti, až do svých čtrnácti let jsem potřásal hlavou a přiznával, že nevím.

Potom zas potřásal hlavou otec.

Svět se pro něj ostře dělil na lidi, kteří sedí za psacími stoly a pracují mozkiem, a lidi, kteří za psacími stoly nesedí a žijí ve špíně. Jak se mu podařilo uchovat si tento názor, který zastaral už před nějakými sto nebo ještě více lety, nechápu dodnes, ale poznamenal mé mládí do takové míry, že mi trvalo hodnou řádku let, než jsem postřehl, že slabost v matematice mě ještě nemusí zatracovat k celoživotnímu údělu metaře nebo umývače nádobí. Nikdy mě nenapadlo, že by ke kariéře mohl vést předmět, který mě zajímal ze všeho nejvíc – a můj otec si buď nevšiml, nebo mu bylo zcela jedno, že nosím z biologie samé výborné.

O mé budoucnosti rozhodlo vlastně až objevení trifidů. Ale po pravdě řečeno, trifidi pro mě znamenali mnohem víc. Postarali se mi o práci a poskytovali mi poměrně slušné živobytí. Několikrát mě taky málem připravili o život. Na druhé straně musím přiznat, že mi ho také zachránili, neboť to bylo právě trifidí žahadlo, co mě přivedlo do nemocnice v kritické době „meteorického roje“.

Na téma náhlého výskytu trifidů najdete v knihách spoustu odvažných spekulací. Většinou jsou to samé nesmysly. Rozhodně se nevyvinuli spontánně, jak věřilo mnoho prostých duší. Tím méně byla potvrzena teorie, že jsou jakýmsi zvěstováním – předzvěstí daleko horších věcí, které přijdou, jestliže se svět neumoudří a nepolepší. Sporný je i názor, že jejich semena k nám přiletěla z vesmíru coby vzorek příšerných forem, jaké na sebe může vzít život v prostředí jiných, méně šťastných světů – alespoň já jsem přesvědčen, že tomu tak nebylo.